

Jog & Fegyver

A lőfegyver tartásáról szóló újabb jogi fércmunka borzolja mostanság a szakmai kedélyeket, de tekintettel a belső ellentmondásokra, borítékolható, hogy ebből sem lesz semmi. Az a kisebbik része a dolgoknak, hogy az előterjesztő olyan egyeztetésekre (és egyetértésekre) hivatkozik a kormány előtt, amiket soha nem folytattak le, a nagyobbik az, hogy míg egyes parlamenti képviselők alanyi jogon kapnának önvédelmi lőfegyverre tartási engedélyt, addig más képviselők nem, és ez már a szavazásnál megbuktatja az egész förmedvényt, ha a kormány elő is mer vele jönni, amit én a magam részéről kétek.

Ezt a tervezetet szintén a BM készítette, de szintén nem annak EU Integrációs Hivatala, ahol eddig az egyetlen használható törvénytervezet készült (német minta alapján), de el is tűnt a hivatali praktikák süllyesztőjében. Nem lenne érdektelen felülvizsgálni a BM kodifikációs munkáját, mert amióta ezen a jogszabályon szerencsétlenkednek, az alatt más tárcák sokkal átfogóbb, nagyobb és hangsúlyosabb joganyagokat dolgoznak ki lényegesen nagyobb sikerrel. Komolyan el kellene gondolkodni a kormánynak azon, hogy a BM alkalmas-e ezen feladat elvégzésre, vagy esetleg mástól kellene a megoldást várni.

Azt ígértem, hogy a mostani számban visszamegyünk egy kicsit a tárgyalóterembe, hogy meglássuk, miként ítél meg egyes kérdéseket a bíróság. Vannak ezzel kapcsolatosan pozitív és negatív tapasztalataim egyaránt. Most egy negatív példa következik, mely nemcsak az ítéletben, hanem már teljes nyomozati eljárásban rejt súlyos negatívumokat. Eredetileg nem ezt a jogesetet ígértem az olvasóknak - a tervezetekre vonatkozó ítéletek még nem érkeztek meg -, de úgy érzem, hogy ez az eset mindenképpen figyelmet érdeme, még akkor is, ha csak az ítéletekből tudunk visszakövetkeztetni a zűrzavaros történésekre. Előre bocsátva, az elkövetőről csak annyit, hogy több évtizedes fegyvertartói múlttal rendelkező, büntetlen előéletű személy, aki mindig sikeresen teljesítette a változó lőfegyvertartási szabályok többféleképpen is értelmezhető előírásait.

A történet valahogy úgy kezdődött, hogy gépjármű ellenőrzés során az elkövetőnél a kesztyűtartóban 11 darab .222 Remington löszert találtak, majd az ezt követő házkutatás során

átvizsgálták a fegyverszekrény lőszerhároló részében levő lőszerket és ott találtak 1 darab 6,5*57R, 1 darab 7*65R, 1 darab 28/70 és 5 darab 16/70 típusú lőszer. A folytatás az volt, hogy a több lőfegyverre is érvényes tartási engedéllyel rendelkező személyt azonnal őrizetbe vették, ahonnan, csak 3 nap múltán szabadult. Lőfegyvereit lefoglalták, tartási engedélyét bevonták.

A nyomozóhatóság megállapította azt is, hogy az elkövető jelenleg egy CZ 584 222/12 kaliberű golyós, egy Merkel 16-os kaliberű sörétes és egy Steyer 300 W kaliberű golyós lőfegyverre" vonatkozó engedéllyel rendelkezik, következésképpen minden egyéb lőszerre elkövette a lőszerrel való visszaélés büntettét.

A tárgyaláson némileg változott a helyzet, ugyanis az ügyészség megvádolta még egy lőfegyverrel való visszaélés büntettével is, melyet egy házilag gyártott lőfegyverrel követett volna el. Erről a szakértői vélemény egyértelműen megállapította, hogy lőfegyvernek minősül, a szakértőnek viszont arról nem volt ismerete, hogy milyen ügyben és honnan került hozzá ez a fegyver a rendőrség közvetítésével. A tárgyaláson derült ki, hogy ezt nem az elkövetőtől foglalták le, hanem valahonnan egészen máshonnan, de mire a vádemelési szakaszba került az ügy, ezt is hozzácsapták, gondolom azért, mert neki már úgymint mindegy. Mindezt a rendőrhatalóság és az ügyészség természetesen büntetlenül, minden jogkövetkezmény nélkül megtehetette. Szerencsére most a bíróság volt a helyén és megállapította, hogy ilyen házilag készített lőfegyver nem szerepel a házkutatás során készült lefoglalási jegyzőkönyvekben, következésképpen ez a perdöntő bizonyíték egy másik ügyből kerülhetett csak oda.

A bíróság azt is megállapította, hogy az elkövető egy Kettner 20/30-06-os vegyes csövű, egy Merkel 12-es sörétes és egy Steyer 300W" típusú golyós lőfegyverre rendelkezik érvényes lőfegyvertartási engedéllyel. Ez a bírói megállapítás és a fentebb ismertetett rendőrségi jelentés között olyan lényeges eltérés található, mind a fegyverek típusát, mind öbnagyságát illetően, hogy komolyan felmerül a hazai lőfegyver-nyilvántartás hitelességének - és természetesen a rendőrhatalóság szakmai felkészültségének - kérdése is.

A 11 darab .222 Remington lőszer eredetét a tárgyaláson sikerült megnyugtatóan tisztázni, hiszen jelentkezett a vadásztárs, aki egyértelműen bizonyította, hogy a lőszer tőle származik, és egy beírókönyvben is dokumentált közös vadászat alkalmával felejtette a lőszerket barátja kocsjában.

A többi lőszer vonatkozásában azonban "komoly" gondok voltak. A 28/70 sörétes lőszer egy a korábbi évek prominens politikusa által, a lőszerpaláston aláírással ellátott lőszer volt, melyet a közös vadászat emlékére kapott. Gondolom, ez a lőszer már más személy relikviáit gazdagítja.

A többire - nevezetesen az 1 darab 6,5*57R, az 1 darab 7*65 R és az 5 darab 16/70 lőszerre - vonatkozóan a nyomozóhatóság megállapította, hogy ilyen űrméretű lőfegyverekre korábban az elkövetőnek volt engedélye, de ezeket a fegyvereket már eladta, tehát a lőszer tartása jogellenes.

A nyomozás során ugyanakkor az is megállapításra került, hogy a lőszeret a többi lőszer között tartotta és csak a részletes átvizsgálás során tudták különválasztani az engedélyest az engedély nélkülitől.

Az I. fokon eljáró bíróság megállapította lőszerrel visszaélés vétségét és 150.000 Ft pénzbüntetést szabott ki (300 napi tétel, 500 Ft/nap), de nem rendelkezett a fogva tartásban töltött idő beszámítására és egy hangot sem ejtett a lefoglalt lőfegyverek és tartási engedély kiadásáról.

Az ítélet ellen az elkövető és az ügyész is fellebbezett, az utóbbi a súlyosbítás végett. Az elkövető hivatkozott arra, hogy a lőfegyverei eladásakor maradtak meg az inkriminált lőszer, melyek bekeveredtek az egyébként nagyobb mennyiségű legális lőszer közé.

A sörétes lőszer műanyag palástjáról a felirat már lekopott, csak a hüvelyfenék tartalmaz kaliberjelzést és gyakorlatilag a lőszerrel visszaélést gondatlanságból követte el, márpedig ennek a bűncselekménynek nincs gondatlan alakzata.

Hivatkozott továbbá a társadalomra való veszélyesség hiányára is, hiszen bűncselekmény (büntett, vétség) csak az a cselekmény lehet, ami veszélyes a társadalomra és törvény büntetni rendeli. A jelen esetben a büntetni rendelés, mint feltétel fennállt, de a másik feltétel, a társadalomra veszélyesség teljes mértékben hiányzott. Miközben jogesetünk főszereplője a II. fokú tárgyalásra várt igen nagy bizakodással, egy másik bíróság, egy másik ügyben - melyben lopás sértettjeként szerepelt - olyan lőszeret adott ki számára a lefoglalás megszüntetése után, mire aztán semmiféle engedélye nem volt, sőt azokat a lőszeret nem is tőle lopták el. Természetesen az I. fokú ítélet után már óvakodott attól, hogy a bíróság végzésének eleget téve a nagyobb mennyiségű lőszer átvegye, ugyanakkor joggal hitt abban, ha egy bíróság jogerős végzése során tévedhet abban, hogy kinek milyen lőszer ad ki, talán ő is tévedhet akkor, amikor egy lőfegyvernek eladása után nem veszi észre, ha maradt még hozzá 1-2 lőszer. Tévedett, mert csak a bíróságnak volt joga tévedni, neki nem.

A II. fokon eljáró bíróságot különösebben nem hatották meg az észérvek és a minősítést megváltoztatva azt lőszerrel visszaélés büntettének minősítette, a büntetést 1 év börtönre súlyosbította azzal, hogy annak végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A védelmi fellebbezésből csak annyit fogadtak el, hogy az elkövetőt előzetes mentesítésben részesítette. A fogva tartásban eltöltött időt már beszámította, de ismét nem ejtett egy hangot sem a lefoglalt

lőfegyverekről, pedig előzetes mentesítés kimondása esetén minden további nélkül megtehető volna, hiszen ez azt jelenti, hogy az elkövető a büntetés felfüggesztésének ideje alatt is büntetlen előéletű személynek minősül.

Nos, most kellene levonni a tanulságokat, de ezt inkább az olvasóra bízom. Ezek az adatok az előttem levő ítéletekből származnak. Tekintettel arra, hogy az eljárásban nem vettem részt, egyéb hiteles adattal nem tudok szolgálni, és jogosan felmerülő kérdésekre sem tudok választ adni, csak azt tudom mondani, hogy ez egyszerűen felfoghatatlan. Valamilyen tanulságot azért kell olvasóimnak adnom az ügy kapcsán, melyet eddig csak az interaktív fórumokon tettem közzé. A legfontosabb, hogy egy büntetőügyben a védő a tárgyalóteremben már ritkán tud nagy eredményt elérni, az csak a nyomozás során, a nyomozati cselekmények folyamatos szemmel tartásával, az eljárásban való aktív részvétellel lehetséges. Tehát, aki egy fegyveres ügyben azt gondolja, hogy ráér akkor ügyvédet megbízni a védelmével, amikor kezében a vádirat, az már régen rossz. Az ügyvédet már akkor meg kell bízni, amikor a nyomozók befordulnak a sarkon, mert ezt követően felpörögnek az események és minden kiejtett szónak, minden bűnjelnek olyan súlya lehet, amit - mint látjuk - években mérnek. Amint az olvasók is érzékelik, ez az írás nem a bűnözőkről és nem a bűnözőknek szól. Azoknak szól, akik olyan helyzetbe kerültek - önhibájukon kívül -, hogy a hatóságok nagyon könnyen bűnözőt csinálhatnak belőlük. Máshonnan lefoglalt illegális lőfegyverrel, a valóságtól eltérő lőfegyvertartási nyilvántartással stb. Ez jó szakmai munkával sok esetben kivédhető, persze ehhez az ügyvédnek az eljárás alá vont együttműködésére is igen nagy szüksége van.

Legközelebb remélem vidámabb dolgokról lesz szó. Bízom benne, hogy megérkezik az ítélet a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről, meg a lőszernyilvántartásról, amitől néhány engedélyügyi előadó biztos el fogja dobni magát, de az ítélet akkor is jogerős és ezáltal a továbbiakban hivatkozási alap lehet minden kereskedő számára.

Dr. Bokros Gábor
ügyvéd